

Öt perc peca. Tűszúrások a kisimult vízfelszínen. A zápor, akár egy lovas hadsereg, végignyargal az orrunk előtt. A kétrét hajtott horgászdobozon összekoccannak a molekulák, zizeg a fűbe gyűrt tescós szatyor, csattog a víz a vödörben. A nagy dolgok ismétlik önmagukat, ordítja Attila pakolás közben.

Példának okáért megint emberhátrányból tudott nyerni a Gyula. A fák meghajolnak az esőfüggöny előtt. Az ablaktörlő lapátjai eszelősen kalimpálnak.

Messze, a híd fölött ragyog a nap. Innen olyan, akár a nyakba akasztott érem. Egyre inkább olyan.

